

Capitolul 1

Mărturia față de lume

Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?” Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea. Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei. Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!”

M-am uitat și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava

și lauda!” Și pe toate fapăturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor!”

Apocalipsa 5:1-14.

În ultimele săptămâni, ne-am concentrat împreună atenția asupra unui lucru important: mărturia lui Isus. Versetul nostru cheie a fost, și încă este, Apocalipsa 19:10: „Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei.” Am subliniat din nou și din nou că nu există nimic mai important pentru Dumnezeu ca mărturia lui Isus. Iată care este preocuparea Lui principală și așa trebuie să fie și în ceea ce ne privește pe noi. Mărturia lui Isus este duhul prorociei și această mărturie este astăzi depozitată în mod special în cadrul Bisericii; cu alte cuvinte: Biserica este vasul mărturiei lui Isus și instrumentul pentru mărturia lui Isus. Până acum am petrecut un timp îndelungat împreună vorbind despre mărturia lui Isus în relație cu Biserica sau despre Biserica în relație cu mărturia lui Isus.

Astăzi simt că trebuie să mergem mai departe și, prin harul lui Dumnezeu, să ajungem să vedem și să înțelegem ceva din mărturia lui Isus în relație cu lumea; altfel spus, să ajungem să vedem și să înțelegem ceva cu privire la mărturia lui Isus față de lume.

Înainte de toate însă, permiteți-mi să explic ce înseamnă cuvântul „lume” în contextul a ceea ce eu vreau să vă împărtășesc în timpul nostru împreună. Prin cuvântul „lume” mă refer nu doar la pământul acesta fizic unde locuim – cuvântul cu siguranță se referă și la lucrul acesta –, ci și la toți cei care locuiesc pe pământul acesta al cărui principal locuitor este omul. Tot în acest cuvânt „lume” eu

includ și ideea de cosmos – lumea ca sistem organizat. De asemenea, cuvântul „lume” include nu numai pământul, ci și împrejurimile lui imediate. Acest cuvânt „lume” include, pe lângă om, și celelalte creaturi: păsările cerului, peștii mării și toate animalele care trăiesc pe pământ. Așadar, cuvântul „lume” se referă la întregul nostru univers; sau, dacă doriți, puteți extinde semnificația cuvântului „lume” la întreaga creație – omul reprezentând, desigur, centrul creației lui Dumnezeu pe pământ.

Așadar, să înțelegem că atunci când cuvântul „lume” este folosit în discuția noastră de astăzi, acesta include tot ce a fost menționat până acum; însă, atenția noastră principală se va concentra, desigur, asupra acestui pământ și în mod special asupra omului ca locuitor principal al pământului. Însă aș mai vrea să adaug faptul că, pentru a înțelege mărturia lui Isus în relație cu lumea, trebuie să mergem înapoi în istorie, chiar până la începutul lumii. Vă rog, așadar, să aveți răbdare cu mine în timp ce vom merge înapoi în timp ca să încercăm să avem un context potrivit, mai înainte ca să ne implicăm într-o discuție asupra acestui pasaj important din cartea Apocalipsa, pasaj pe care tocmai l-am citit și care va fi centrul părții noastre împreună de astăzi.

Dacă ne întoarcem înapoi de la ultima carte a Bibliei – Apocalipsa – la prima ei carte – Geneza –, cu siguranță ne vom aduce aminte că din primele versete ale acestei prime cărți am aflat că Dumnezeu a creat în mod perfect cerul și pământul. Dar, de asemenea, aflăm că, ulterior creației lui Dumnezeu, pământul a fost supus unor schimbări catastrofice. Rezultatul a fost că pământul și-a pierdut forma și a devenit pustiu, acoperit de ape și scufundat în întuneric. Pe scurt, pământul care odinioară era un loc perfect pentru a fi locuit, a fost aruncat într-un haos complet.

Nu știm cât de mult timp a durat această stare haotică, dar Îți mulțumim lui Dumnezeu că Biblia ne spune chiar în

versetele de început că Duhul lui Dumnezeu a început să Se miște deasupra apelor și, prin căldura, dragostea și energia Duhului lui Dumnezeu, pământul a fost din nou adus în acea stare în care putea fi locuit. Haosul a fost transformat în cosmos – adică, într-un sistem bine organizat; și apoi, în șase zile, Dumnezeu a făcut pământul să fie un loc care putea fi locuit de tot felul de făpturi vii, iar ziua a șasea a fost dedicată de Dumnezeu creării omului. De fapt, în acea zi El l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. Da, Dumnezeu a folosit lutul roșu al pământului și a format din el omul. Și Dumnezeu a suflat în nările omului, iar această suflare a Lui care a intrat în om a devenit spiritul omului; și fiindcă această suflare era acum în acest trup de lut, rezultatul a fost că omul a devenit un suflet viu (Geneza 1:3-28a, 2:7).

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa și, imediat după ce l-a creat, l-a binecuvântat. El i-a spus omului: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:28). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a făcut acest pământ să fie nu doar un loc unde omul să locuiască și de-a cărui bogăție și plinătate să se bucure, ci și un loc unde El l-a pus pe om să aibă stăpânire peste toate lucrurile create de Dumnezeu pentru el. Adică, omul a fost creat de Dumnezeu cu intenția de a fi prințul regent sau guvernatorul general al întregii lumi. Adică, Dumnezeu a pus lumea în mâinile omului pentru ca acesta să locuiască acolo, să stăpânească, să guverneze toate lucrurile și să readucă toate lucrurile în posesia de drept a lui Dumnezeu în calitatea lui de Creator, precum și pentru gloria Lui. Deci, să reținem că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu și că i-a fost poruncit să guverneze pământul și lumea aceasta pentru gloria Lui.

În acest context, Psalmul 8 al lui David este cel mai potrivit pentru noi ca să îl studiem. În această cântare

a lui, David cântă despre următoarele lucruri: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor” (Psalmul 8:4-8).

Aici ni se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om cu puțin mai prejos decât îngerii. Îngerii sunt ființe spirituale, dar omul are un trup, un suflet și un duh, potrivit cu ordinea creației așa cum este explicată în Geneza. Omul a fost creat puțin mai prejos decât îngerii și totuși, Dumnezeu l-a încununat cu glorie și onoare și i-a pus toate lucrurile pământului în mâini. De ce? Să observăm că chiar la începutul acestui psalm psalmistul declară următoarele: „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri. Din gura copiilor și a celor ce sug la față Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și a omului cu dor de răzbunare.”

Știm că, cu mult timp în urmă, Dumnezeu a creat cerurile și pământul, și că totul era perfect (ar putea El oare să facă ceva imperfect?). Atunci Dumnezeu a pus toate lucrările creației Lui în mâinile îngerilor. Lor le-a dat putere și stăpânire asupra întregii Lui creații, pentru gloria Lui. Într-o zi, însă, un arhanghel – numit Lucifer (care înseamnă „luceafărul strălucitor de dimineață”) și descris în Scriptură ca fiind frumusețea întregii creații – a început să aibă mândrie în inima lui (Isaia 14:12-14). El a vrut să se ridice și să fie egal cu Dumnezeu, ba chiar să-L detroneze, iar rezultatul a fost că în cele din urmă a fost alungat din cer (Ezechiel 28:16). El a căzut și a devenit cunoscut ca fiind diavolul, numit Satan, vrăjmașul, cel rău. De fapt, acest arhanghel căzut a fost autorul alterării catastrofice a lumii: dintr-o creație aflată într-o stare perfectă pentru a fi locuită

a ajuns într-o stare de devastare și haos. Împreună cu el a căzut tot ce se afla sub controlul lui pe pământ și în părțile din apropierea pământului.

Cu toate acestea, după cum ni se reamintește la început în Geneza, Dumnezeu a restaurat pământul și l-a adus într-o stare ca să poată fi locuit și nu l-a mai pus în mâna îngerilor din nou ci l-a dat omului – cel despre care psalmistul spune că este cu puțin mai prejos decât îngerii. Scopul lui Dumnezeu acum era să folosească pe cel inferior pe post de lecție pentru cel superior. Să înțelegem din acestea că în ceea ce privește cronologia evenimentelor creației, omul este „pruncul ce suga la sân” – „Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi...” – adică, Dumnezeu va folosi omul, cel inferior pentru a înfrânge pe cel superior, dar căzut, pe diavolul.

Însă, din păcate, atunci a început tragedia istoriei omenirii. Vrajmașul, fiind creat ca un arhanghel care dispunea de o mai mare inteligență decât omul, și-a dat seama că omul era creat de Dumnezeu ca să îl înlocuiască și să fie un instrument în mâna Lui pentru a răsturna împărăția lui – împărăția întunericului; ca atare, inamicul l-a ispitit subtil la neascultare față de Dumnezeu și astfel omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Căzând în păcat, omul a ajuns în mâna lui Satan care, avându-l pe om drept complice, a aruncat întreaga lume într-o altă fază haotică.

Astăzi, Satan, diavolul, este cunoscut drept conducătorul, prințul acestei lumi (Ioan 12:31). De fapt, chiar Domnul Isus, în timp ce Se afla pe pământ, a spus despre Satan că e „stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30b). Așadar, Satan a luat lumea din mâinile omului, uzurpând locul omului de prinț regent peste lumea creată de Dumnezeu. Iată deci contextul pentru ceea ce noi cunoaștem ca fiind istoria tragică a lumii acesteia. De fapt,

lucrul acesta va răspunde probabil la multe din întrebările care s-au ridicat în mințile noastre: De ce atât durere? De ce atât de multă violență? De ce atât de multă răutate? De ce atât de mult păcat? De ce cutare și cutare lucru? Răspunsul, per ansamblu, la aceste întrebări și la altele asemănătoare este acela că lumea acum zace sub dominația celui rău și, ca atare, la ce altceva ne-am putea aștepta?

Dar să ne trezim și să ne dăm seama că, deși Satan este astăzi dumnezeul și conducătorul lumii acesteia, el totuși a ajuns să domnească nu prin vreun drept legitim, ci prin mijloacele subtile și manipulatorii ale ispitei și uzurpării supreme. Din pricina eșecului lui Adam de a învinge încercarea pusă la cale de ispititor, omul – și, împreună cu el, întreaga creație, conform Bibliei – este supus azi stricăciunii și deșertăciunii (Eclesiastul 1:2) și asta e ceva ce nu întreaga creație apreciază sau a dorit. Dar prin acel om căzut, toată creația este supusă deșertăciunii și amăgirii. De fapt, întreaga creație este acum în robia decăderii și a stricăciunii; într-adevăr, de la eșecul lui Adam, întreaga creație zace într-o stare caracterizată de deșertăciune cumplită, lipsă de sens, relații lipsite de armonie și dezintegrare graduală, dar totală. Mai mult, din cauza omului, a căzut toată creația, împreună cu el, în acea fază tot mai haotică din istoria tragică a lumii. Cu toate acestea, întreaga creație, inclusiv omenirea răscumpărată, geme și suferă durerile nașterii, așteptând manifestarea fiilor lui Dumnezeu. Atunci întreaga creație va fi eliberată de sub robia stricăciunii și va fi adusă în acea libertate a copiilor lui Dumnezeu (Romani 8:19-23).

Deși acel prim om de pe pământ, Adam, a căzut – și, cu el, întreaga creație a lui Dumnezeu –, a venit o zi în care Dumnezeu a trimis din ceruri în lume un al doilea Om și acesta era Domnul Isus (1 Corinteni 15:47), care este întruparea lui Dumnezeu Însuși. După cum este scris, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit temporar printre oameni

(Ioan 1:14a); căci Isus, Fiul lui Dumnezeu, când a venit pe pământ, a venit ca om, așa cum cartea Evrei, în capitoul 2, prezintă clar și cu multe detalii acest lucru, citând din Psalmul 8 al lui David și arătând că acele versete se referă la Însuși Omul Isus:

„Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.” În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela care a fost făcut pentru „puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste” din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2:6b-10).

Ceea ce Dumnezeu nu a obținut prin primul om, Adam, a obținut prin al doilea om, Isus. Da, Isus este cu adevărat Dumnezeu, dar este și om adevărat. El este Dumnezeu, dar a venit în lumea noastră ca să fie om și numele Lui este Isus. Știm că numele Isus înseamnă „Mântuitor” și că El va salva pe poporul Lui de păcatele sale (Matei 1:21). Este numele Lui pământesc și acest nume arată faptul că El este om. Într-un sens foarte semnificativ, Isus, în timpul vieții Sale pământești, a fost om ca mine și ca tine: a avut un trup fizic din carne și sânge. Și totuși, a fost diferit, pentru că, deși a fost ispitit în toate lucrurile, El a fost fără de păcat în timp ce se afla pe pământ. Fiul lui Dumnezeu, ca Fiu al omului, a purtat numele minunat de Isus.

Dumnezeu Tatăl a trimis în această lume pe Fiul Său, Isus – al doilea Om – și despre El scrie că, prin harul lui Dumnezeu, El, Isus, a gustat moartea și suferința morții pentru toți. Încă nu vedem toate lucrurile aduse sub

stăpânirea lui Isus, dar noi am ajuns să vedem că El – al doilea Om – a gustat suferința morții pentru toți oamenii și pentru toate lucrurile. Și prin această moarte, al doilea Om se află în procesul de împăcare a tuturor lucrurilor cu Dumnezeu, iar noi, cei care credem în El, suntem cele dintâi roade ale răscumpărării Lui.

Cine este Isus pentru această lume? Pentru lume El a fost și încă rămâne doar un om din satul obscur din Galileea, Nazaret. Pentru lume, El a fost un om de rând, chiar un blasfemator care a pretins că este Dumnezeu. Lumea nu L-a vrut, ci L-a respins și L-a crucificat, neștiind că acest Om era, și este, moștenitorul lumii întregi. Lumea oamenilor de astăzi încă Îl respinge și nu Îl dorește ca Rege peste ei. Psalmul 2 explică motivul, în primul rând întrebând retoric: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său...”. Cel Uns era, desigur, Isus. Psalmul continuă cu dezvăluirea gândurilor și a cuvintelor celor ce se opuneau lui Iehova Dumnezeu și Unsului Său: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” Oh, cum lumea continuă să vrea să îndepărteze orice domnie sau autoritate a Domnului Isus și să nu Îl aibă ca stăpânitor! Dar Cel întronat în ceruri – scrie psalmistul – râde și Își bate joc de ei. Apoi, psalmul continuă spunând că El le va vorbi în mânia Lui și nemulțumirea Lui adâncă îi va înspăimânta. Dumnezeu declară: „Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion.” Psalmistul scrie apoi că El va proclama decretul lui Iehova care a spus Împăratului Său Uns: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”

Așadar, putem spune că mărturia lui Isus în relație cu lumea este, în esență, aceasta: Domnul Isus este Moștenitor al întregii lumi și Rege peste ea. Nu contează dacă tu Îl

recunoști ca Moștenitor și Rege sau nu, dacă Îl mărturisești ca Domn sau nu, dacă îți pleci genunchii înaintea Lui sau nu; Scriptura declară că va veni o zi în care orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus este Domnul (Filipeni 2:10-11a). Ești binecuvântat dacă astăzi deja L-ai mărturisit pe Isus ca Domn al tău și te-ai plecat de bunăvoie înaintea Lui. Dacă nu ai făcut-o și nu intenționezi să o faci, atunci într-o zi vei fi forțat să faci lucrul acesta, fiindcă decretul a fost deja proclamat, și anume că Unsul lui Dumnezeu – Isus Însuși – este Regele regilor și Domnul domnilor (Apocalipsa 17:14b, 19:16; cf. Filipeni 2:9-11). Iată, deci, care este mărturia lui Isus în relație cu lumea aceasta.

Având tot acest context și după stabilirea acestui cadru relevant, aș dori să ne întoarcem la cartea Apocalipsa. După cum am discutat mai devreme, primele trei capitole ale acesteia acoperă prima viziune oferită lui Ioan, care Îl prezintă pe Fiul omului glorificat, în mijlocul celor șapte lampadare de aur, și ni se dă de înțeles că această viziune are de-a face cu mărturia lui Isus în relație cu Biserica. Viziunii acesteia i-a urmat chemarea Fiului omului făcută celor biruitori ca să se ridice în Biserică cu misiunea de a menține această mărturie a lui Isus.

Astăzi ajungem la cea de-a doua viziune a acestei cărți. Citim la începutul capitolului 4 din Apocalipsa că Ioan a auzit aceeași voce ca prima dată, care acum îi spune să vină sus. Ioan a fost răpit în Duhul și a văzut o ușă deschisă înspre cer. Și a văzut în cerul cerurilor un tron. Pe tron stătea Cineva care avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu. Apoi, Ioan a văzut un curcubeu în jurul tronului care semăna cu o piatră de smarald, iar în jurul tronului 24 de alte tronuri, cu 24 de bătrâni stând pe ele, îmbrăcați în alb și având pe cap cununi de aur. Ioan a văzut, de asemenea, înaintea tronului șapte lămpi ce ardeau, zi și noapte, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Sub

tron se afla ceva ce părea a fi o mare de sticlă care era clară precum cristalul. Apostolul a mai văzut patru ființe vii în jurul tronului, care strigau și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Și în timp ce acestea aduceau laude, mulțumire și glorie Celui întronat, cei 24 de bătrâni au căzut cu fața la pământ în închinare față de Cel aflat pe tron, care trăiește în veci de veci. Mai mult de atât, acești bătrâni au fost văzuți de Ioan că își aruncau cununile înaintea Celui care stătea pe tron și spuneau: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Toate acestea însă reprezintă doar o parte din cea de-a doua viziune. A doua parte se găsește în capitolul 5 din Apocalipsa. Nu intenționez să zăbovesc asupra capitolului 4, deși pentru mine este foarte, foarte interesant. Permiteți-mi totuși să spun doar atât astăzi – poate mai mult la următoarea noastră întâlnire. În viziunea capitolului 4, lui Ioan i s-a arătat gloria lui Dumnezeu în calitatea Lui de Creator al întregii creații și a auzit ceea ce adesea este recunoscut ca fiind „Cântarea creației”. Această viziune și această cântare indică faptul că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și că toate lucrurile au fost create pentru voia Sa.

Oh, cât de mult avem nevoie noi, ca și Ioan, de o viziune a gloriei Creatorului nostru! Avem nevoie să conștientizăm mereu că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu; dar mai mult de atât, avem nevoie să conștientizăm că toate lucrurile au fost create *pentru voia Lui*. Așadar, întrebarea care se ridică în mod normal este: Noi, toți cei prezenți aici astăzi, știm și recunoaștem că am fost creați de Dumnezeu? Și dacă da, ne dăm seama că am fost creați pentru voia Lui? Nu noi înșine suntem centrul existenței noastre. Dacă ne punem pe noi în centru, curând vom descoperi cât de goală, lipsită de scop și de semnificație este viața noastră

cu adevărat. Noi am fost creați pentru Dumnezeu și pentru împlinirea voii și scopului Lui. În primul rând, am fost creați potrivit cu plăcerea voii Lui. Așadar, dacă Îl facem pe Dumnezeu centrul vieții noastre, vom descoperi cât de plină de însemnătate și de scop este viața noastră. Însă, dacă trăim o viață doar pentru noi înșine, vom rata însuși scopul pentru care am fost creați. Nu e de mirare, așadar, că așa de mulți oameni de pe pământul acesta duc o viață lipsită de scop și de sens.

Vreau acum să intrăm în cea de-a doua parte a celei de-a doua viziuni din Apocalipsa. Apostolul Ioan a spus că el a văzut o carte în mâna dreaptă a Celui de pe tron. Cartea pe care Acesta o ținea în mâna Lui dreaptă era scrisă pe dinăuntru și pe dinafară și era pecetluită cu șapte peceti. Apoi, Ioan spune că a văzut un înger puternic care vestea ceva cu glas tare. De ce făcea lucrul acesta îngerul cu voce tare? Pentru că vocea lui trebuia să fie auzită în întregul univers – nu doar în ceruri, ci pe pământ și chiar sub pământ. Fiecare ființă creată trebuia să audă acea voce care spunea: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?” Ioan a plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic: nimeni în ceruri, nimeni pe pământ și nimeni sub pământ. Niciun om și niciun înger nu a fost găsit vrednic să ia cartea, să îi deschidă pecetile sau să se uite în ea. Când Ioan a devenit conștient de ce se întâmpla, a plâns mult. Într-adevăr, a recunoscut: „am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic.”

De ce este această carte pecetluită așa de importantă, încât toată creația are nevoie să audă proclamarea angelică cu privire la ea? Și de ce a plâns Ioan atunci când a descoperit că nimeni din întreaga lume nu era vrednic să primească cartea, să îi rupă pecetile sau chiar să se uite în ea? Cu privire la reacția lui Ioan, vreau să remarc faptul că nimeni nu plânge până când nu este adus în pragul disperării. Într-o anumită situație, ajungi să conștientizezi că nu poți

face nimic cu privire la ea și totuși vrei să faci ceva; devii atât de frustrat, încât nu poți face altceva decât să plângi din cauza acelei situații. Vedem aici că apostolul Ioan a plâns mult. Pe de altă parte, cu privire la importanța cărții, mă simt îndemnat să spun că în mod sigur ea simbolizează sau reprezintă ceva extrem de important; căci dacă această carte nu ar fi extrem de semnificativă și importantă, nu ar fi fost nevoie ca acel înger puternic să provoace întregul univers cu proclamația lui rostită cu voce tare, și nici nu ar fi fost nevoie ca Ioan să plângă așa de mult din cauza faptului că nimeni din univers nu a fost găsit vrednic ca să ia cartea și să îi deschidă pecețile. Așadar, ce este această carte?

Oferind un răspuns la această întrebare, doresc mai întâi să afirm că, deși există nevoia ca eu să explic aceasta într-o oarecare măsură, nu va exista o altă expunere. Într-adevăr, scopul meu cu această serie de mesaje nu este să vă ofer o expunere despre cartea Apocalipsa, ci să descopăr și să demonstrez ceea ce eu consider a fi principiul conducător al Apocalipsei, adică, mărturia lui Isus.

Acestea fiind spuse, trebuie să declar că am ajuns în punctul crucial al discuției noastre de azi cu privire la mărturia lui Isus în relație cu lumea. Cartea, după cum vedem în această viziune, este în mâinile Creatorului lumii, și ni se spune că o provocare a fost făcută întregii lumi, dar nimeni nu a fost găsit vrednic să răspundă provocării; în consecință, Ioan a început să plângă teribil. Într-un anume sens, putem spune că Ioan reprezintă Biserica din punct de vedere spiritual și asta pentru că, spiritual vorbind, Biserica plânge fiindcă este preocupată de această carte și de ceea ce semnifică ea. Dacă mult respectatul apostol Ioan era preocupat de această carte, oare nu ar trebui și noi să fim la fel? Atunci, ce este aceasta? Ei bine, unii spun că este chiar cartea Apocalipsa. Cu siguranță această parte din Apocalipsa, care cuprinde cele șapte peceți, cele șapte trâmbițe și cele șapte potire, reprezintă punctul culminant al

cărții; acestea reprezintă partea centrală a cărții Apocalipsa. Personal, însă, cred că această carte care are un rol așa de proeminent în Apocalipsa 5 reprezintă mai mult decât atât.

Mulți comentatori sunt de acord cu ceea ce voi sugera ca modalitate de interpretare; iar dacă nu sunteți de acord cu ea, nu este nicio problemă. Sunt gata să recunosc că o anumită interpretare asupra unui lucru sau altuia s-ar putea să fie sau nu ceea ce Biblia spune. Desigur, cred Biblia – toată Biblia –, dar nu e nevoie să fiu dogmatic în ceea ce privește interpretarea mea asupra oricărui subiect; așadar, sunteți liberi să aveți propriile voastre interpretări, atâta timp cât ele nu aduc dezonoare Domnului. Dar pentru ca să putem vedea principiul menționat anterior, permiteți-mi să vă pun înaintea, spre examinare, ceea ce cred eu că este, în esența ei, acea carte pecetluită. V-o pun înaintea sub formă de sugestie, așa că vă rog ca, după ce veți pleca de aici, să nu spuneți că fratele Kaung a afirmat că interpretarea lui este cea corectă. Nu, nu am spus asta; eu doar expun o sugestie.

Așadar, permiteți-mi să sugerez faptul că această carte pe care apostolul Ioan a văzut-o în mâna dreaptă a Dumnezeului Creator este titlul de proprietate asupra întregii creații – pământul și universul. Se știe că, atunci când cumperi o casă, un teren sau orice alt fel de proprietate, ți se dă un titlu cu privire la aceasta sub forma unei cărți, a unui pergament sau sub orice formă a unui document legal pe hârtie; el îți conferă drepturile legale asupra terenului, casei sau asupra oricărui alt lucru pe care l-ai cumpărat sau care a intrat în posesia ta. În vremurile trecute, un astfel de document era, de obicei, pecetluit. Deci, această carte din capitolul 5 este titlul de proprietate asupra întregii lumi. Cel care deține această carte este proprietarul a ceea ce se găsește descris în interiorul ei. Poate încerci să te strecuri ilegal pe un teren; începi să îți ridici un cort sau să construiești o casă sau o altă clădire sau să folosești pământul acela pentru un alt scop. În cele din urmă însă vei

fi dat afară de acolo, pentru că nu deții titlul de proprietate asupra terenului respectiv. Poate ai fost un uzurpator, dar niciodată nu ai fost proprietarul.

Să aplicăm acum această situație la lumea creației lui Dumnezeu. Nu a devenit Satan uzurpatorul pământului? El este doar un uzurpator, și nu este proprietarul. Un lucru mă mângâie mult atunci când mă gândesc la noi ca popor răscumpărat al lui Dumnezeu, care facem parte din creația Lui. Și aici mă refer la ceea ce Domnul Isus a spus odată: „nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10:28c-29). Nimeni nu poate, nici chiar Satan. Mulțumim lui Dumnezeu că, astăzi, noi, cei care credem în Domnul, suntem în mâna Lui și că suntem în siguranță acolo.

Cu toate acestea, sunt, de asemenea, mângâiat nu numai că eu sunt în siguranță în mâinile lui Dumnezeu, ci și că întreaga lume este în siguranță pentru că titlul de proprietate este în mâinile Lui. Dumnezeu continuă să fie proprietarul lumii. Prin dreptul căpătat prin creație, El este proprietarul. Așadar, orișicine ar încerca să ocupe pământul, nu are dreptul legal asupra lui și nici asupra întregului univers. Toată lumea continuă să Îi aparțină lui Dumnezeu și într-o zi El va reveni, în persoana Fiului Său, și Își va revendica proprietatea. Aceasta este interpretarea pe care o sugerez eu și, pentru mine, este foarte plauzibilă.

Mă reîntorc la întrebarea de ce plângea Ioan – și de ce nimeni nu a fost găsit vrednic să ia cartea și să îi deschidă pecețile. Dacă această carte este într-adevăr titlul de proprietate asupra întregii lumi, atunci întrebarea despre cine este vrednic să o ia este relevantă. Omul a încercat din nou și din nou să fie conducătorul lumii, fără Dumnezeu. Așa a făcut și Satan. Însă niciunul nu a fost găsit vrednic și apt. Din cauza acestui eșec Ioan a plâns mult; pentru că, dacă nimeni nu e vrednic și nimeni nu poate să exercite

drepturile lui Dumnezeu asupra creației, atunci care va fi situația în viitor? Apostolul a fost cuprins de o nedumerire adâncă și o îngrijorare cu privire la mărturia lui Isus – dacă ea avea să aibă întâietate asupra pământului.

Trăim într-o lume care, pe de o parte, este foarte bine organizată, dar, pe de altă parte, este complet haotică. Lucrurile stau așa din cauză că trăim într-o lume care se află sub stăpânirea celui rău. Întâlnim răutate, păcat, lipsă de armonie în toate lucrurile și pretutindeni pe pământ. Cu siguranță, spiritual vorbind, acesta nu este locul în care ne-am dori să trăim pe veci. Vedem multe lucruri nerezonabile – ba chiar iraționale – care se întâmplă în lumea aceasta și care nu ar trebui să se întâmple; trebuie să recunoaștem că astfel de lucruri au loc peste tot în jurul nostru. Așadar, nu este oare un strigăt în inimile noastre: „Doamne, când vei reveni și vei recuceri lumea înapoi pentru Tatăl? Când va veni și va fi restaurată pe pământ Împărăția Ta? Vei permite Tu ca starea lucrurilor să fie așa la nesfârșit? Va exista un sfârșit plin de milă pentru starea aceasta haotică? Va exista un sfârșit al acestei uzurpări făcute de Satan, străvechiul Tău vrăjmaș? Când se va face, în sfârșit, voia Ta pe pământ ca și în cer?”

Cu siguranță acesta a fost strigătul inimii lui Ioan. Oare nu acesta ar trebui să fie și strigătul nostru? Cuvântul lui Dumnezeu afirmă clar că noi, care suntem ai Lui, nu trebuie să fim prieteni cu lumea aceasta, pentru că, dacă alegem să fim prieteni cu lumea, devenim vrăjmași ai lui Dumnezeu (Iacov 4:4). Pe de-o parte, nu trebuie să ne lăsăm atrași și încurcați de multe lucruri de pe pământul acesta. Să nu ne preocupăm și să nu ne lipim inimile de lucrurile lumii acesteia; pentru că, dacă inimile noastre se încurcă cu lucrurile lumii acesteia, atunci, când Domnul va veni din nou, vom fi așa de legați de pământ, încât nu ne vom putea smulge din ghearele lumii și nu vom putea fi răpiți la cer. Așadar, pe de-o parte, să nu avem o gândire lumească;

să trăim în lume, dar să nu urmăm mersul ei, ci să avem gândirea și duhul unei alte lumi (cf. Romani 12:2a).

Pe de altă parte, ar trebui ca interesul nostru în ce privește lumea să fie limitat doar la ceea ce este legat de noi sau de ceea ce ne preocupă? Este lumea noastră doar atât de mare cât suntem noi? Trebuie să recunoaștem că chiar și atunci când căutăm să fim spirituali, lucrul acesta este centrat în totalitate pe noi înșine. Aceasta este extinderea lumii tale și a mele? Este adevărat, nu trebuie să fim lumești; cu toate acestea, nu trebuie să ne limităm interesul în lumea aceasta doar la ceea ce ne preocupă pe noi, ci trebuie să fim preocupați și de mărturia lui Isus în relație cu restul lumii. Ar trebui să fim interesați de ce se va alege de întreaga lume, și nu doar de mica noastră lume. Ar trebui să fim foarte mult preocupați de modul în care Împărăția lui Dumnezeu poate veni în lumea aceasta. Pe scurt, trebuie să fim preocupați ca voia lui Dumnezeu să triumfe peste întregul univers.

Dacă lumea va continua să fie dominată și condusă de cel rău – dacă lumea își va continua tendința actuală de scufundare în întuneric – oare nu trebuie să ne preocupe lucrul acesta, așa cum Îl preocupă pe Dumnezeu? Aceasta este lumea lui Dumnezeu, este creația Lui. Prin urmare, nu suntem noi preocupați ca gloria Lui fie manifestată pe acest pământ? Cu siguranță, așa ar trebui să fim. Din cauza aceasta a plâns mult Ioan. El a plâns mult pentru că inima lui era preocupată de mărturia lui Isus în relație cu întreaga lume a creației lui Dumnezeu.

Dacă ar exista un singur lucru pe care Dumnezeu să îl imprime pe inimile noastre acum, la încheierea timpului împreună, mă rog să fie acesta: ca toți să fim preocupați de mărturia lui Isus în relație cu lumea aceasta – ca fiecare dintre noi să fie mereu interesat ca mărturia lui Isus să poată să se răspândească și să triumfe în lume. Noi, ca Biserică, trebuie să arătăm calea înspre modul cum se face aceasta.